

У сјеверној Африци, а богами и шире, дигла се кука и мотика гладна хљеба и сита Америке, како то неко лијепо рече. Прво је пукло у Тунису, па је експлодирало у Египту, а чују се детонације и у Јемену, Алжиру и Судану и све тако до Турске. И Јорданци су прилично нервно емотивни у посљедње вријеме што су Саудијци увијек били, али их је династија с кољена на кољено смиривала и убјеђивала да истрају сами против себе. Ево им и краљ Абдулах подржао Мубарака, да ли необавјештен или из неких својих разлога остаје да се види.

За разлику од њега испрепадани јордански краљ растјерао све око себе и, на врат на нос, стао да реформише не би ли како смирио поданике и избјегао белај због којег би морао да спакује куфере и збрише у неку мирну луку док олуја не прође. Пакују се кофери, а први се спаковао Мубарак на најмлађи син Гамал у 97 торби и одлетио, ни мање-ни више, него у Лондон. Ваљда му је био пун куфер свега. Татка су му напали са свих страна. И секуларисти, и социјалисти, и исламисти, и групе са Твитера и Фејсбука, тако да се не зна шта је, у ствари, Мубарак био и шта је представљао. Балсамован већ тридесет година као мумија и он и његова политика којој је, изгледа, истекао рок трајања и која ће највјероватније да заврши на сметлишту историје.

Сви дижу руке од Мубарака, праве се као да га не познају. Највише га се одричу Американци, којима није први пут да сахрањују, хапсе и прогањају своје добре пријатеље. Јавно га критикују и нападају, али постоји могућност да се с њим тајно домунђавају. Први којег је Мубарак ухапсио био је нобеловац Мохамед Ел Барадеј, који је за Американце одрађивао послове у Ираку. Његово хапшење у џамији идеална је ситуација да народ пређе на страну нобеловца, то јест, на страну онога што је Мубарак годинама заступао.

Американци покушавају да одрже добре односе са војском коју су и до сада финансирали и да на тај начин контролишу ситуацију. Али су им ускратили апанажу док се не ријеше Мубарака и у потпуности не преузму власт. Иако је ситуација нејасна када је моћ војске у питању, присуство цивила на тенковима може да значи да је народ уз војску, али и то да је војска скинула униформе и премаскирала се у народ. Остаје да се види да ли ће Амери нешто да ушибаре.

Обама свјестан ситуације покушава да вуче мудре потезе, али му концепцију кваре појединци из његове околине. Клинтонска узвикује паролу с краја двадесетог вијека. Прави је тренутак да Америка преузме глобално вођство, јер једино је она способна у тор да утјерује незадовољне народе и државе и тако успоставља мир широм планете. Она још живи у времену штапа и шаргарепе. Треба неко да јој каже да је Холбрук умро.

На Западу ништа ново. Американцима и компанији пуна су уста људских права. Понављају да захтјеви народа мора да се испоштују и остале трла-баба-лан приче. И птице на грани знају да их је баш брига за куку и мотику и њихова права на Блиском истоку. Њима је само стало до оно мало канала и да нафта и друге робе слободно пролазе без великих обавеза и плаћања. Све док је тако у Египту и околини може да влада ко хоће, и људождери, и покојни Иди Амин и реинкарнација Хитлера, и муслиманска браћа са све даицама и амицама на јеменским камилама. Два милиона барела нафте много је важније од судбине двјеста милиона људи.

Што се Мубарака тиче нико му није крив што је са Американцима садио тикве. Неко ће рећи да није ни народ за жаљење, јер га је трпио толике године. Поставља се питање да ли се народ икада питао за нешто, па и у овој блиско-поготово нама-источној ситуацији? Шта народ на египатским улицама, у ствари, жели? Да ли стварно жели реформе или му то у уста трпају Западни медији? Према њима народу је до слободе и демократије, хљеб се нешто и не спомиње. Нешто слично Француско-буржоаској револуцији са слоганима једнакост, слобода и братство. Иако ово око братства није до краја јасно. Које је братство у питању? Да ли оно по вјери или неко друго?

Велики су нереди на египатским улицама. Кука се окренула против мотике. Неки су остали код куће сматрајући да је боље изгубити тренутак у животу, него живот у тренутку. Затвореници су побјегли из затвора у непознатом правцу, а тако се креће и ова побуна и не зна се гдје ће да заврши. Спомиње се и Пакистан и опасност да 100 атомских бомби дође у руке зломислићих људи. Да је ситуација озбиљна показује и то да су се огласиле и Уједињене нације. Господин Мун, који често као и његови предходници, у оваквим ситуацијама углавном мјесечари, стао је иза народних тежњи и њихових жеља да се проведу реформе, али на миран и достојанствен начин.

То би било најбоље рјешење, ако ништа због тога да би неко заслужено добио Нобелову награду за мир, јер већ дуже вријеме нема правог кандидата, па живимо у илузији да влада мир и просперитет. Асанж није тај лик. Зар да Нобела за мир добије онај ко широм

Нема рата без Јасера Арафата

Пише: Раденко Тошић
петак, 04 фебруар 2011 15:50

свијета изазива немир?

Не треба се бринути да ће бити рата на Блиском истоку и шире. Јер, нема рата без Јасера Арафата.